

רשימות וסקירות

בין הזמנים

להביא לעולם שפע כזה, שכל גבורי המל-
חמה עם הרצח והגזל שלהם יהיו מיותרים
לגמרי.

**מה מביא
השלום בכנפיו
לעם ישראל?**

מטבע ליצני הדור ללעוג
לשאלה זו ולומר שהיא
שוביניסטית ואנוכיית.
דבר זה מראה רק על
גשמתם העבדותית והגאותנית גם יחד של
„בני-חם” אלו שאינם חושבים את עצמם
לאנשים בדומה לאחרים. ישנם כאלה
הכופרים לגמרי בעיקר של קיום עם
ישראל בעולם. כל עמי העולם מודים שהיהו-
דים הם עם, אולם אי-אלו חברים של „הועד
לדוֹרֵאֵינֵם” אינם רוצים להודות ולהכיר
בוה. זה מזכירנו את ההלצה הידועה: מהו
שכל הישר? דעתו של הרוב הגדול. ומהו
שגעון? דעתו של היחיד. קומץ של יהודים
פתו את עצמם ורוצים לפתות גם את כל
העולם, שהם אינם משתייכים לעם היהודי.
זהו פשוט מין שגעון. העם היהודי מתקיים
זה כארבעת אלפים שנה ומוכר בתור עם מכל
העולם כולה, מאוהבים וְאִמְאוֹיְבִים. אפילו
ברגסון עם „עם-העברים” (היברו גיישון)
שלו, לא יוכל לרמות שום איש, משום שכל
בר־דעת לא יאמין, שיהודי-המזרח שעברו את
האוקינוס האטלנטי או את תעלת לאמאנז

**ימי הרת
עולם**
המאורעות הגדולים שאירעו
בחודש האחרון התח דרכים
חדשות בדברי ימי האנושיות,

שסבלה בשנים האחרונות מירידה גוראה
בכוחותיה החמרים והרוחניים. ראשית
נרצחו לגמרי המלכויות הפשיסטיות, שהרסו
את המוסר האנושי והרעילו בפראותם ובקני-
בליותם גם עמים רבים אחרים. שנית נצחה
באנגליה גופה מפלגת-העבודה ושללה לזמן
את כוחם של הריאקציוניים האימפריאליס-
טים, שבנו את המדיניות שלהם על נצולם של
עמי המושבות ועל הפרעת כל מיני קדמה,
בארצם הם ובכל העולם כולו. במקום ה„סר-
ריכ” תפסו בידיהם את רסן הממשלה סוציא-
ליסטים פרוגרסיבים בלתי-קיצוניים, הרוצים
לבנות את מדיניותם לא על רשעות ונצול, אלא
על עבודה משותפת ועזרת-אחים בדרך שלום.
שלישית רכשה האנושות הדימוקרטית, הודות
לחקירותיהם של בעלי-המדע, כוחות בלתי
מובגלים על ידי התחלקות האטמים הנכספת
זה מימים רבים. בקרב הימים יקלו הכוחות
החדשים את חיי האנושות כולה, אולם לעת-
עתה הם גותנים לממלכות הדימוקרטיות את
העו והאיל לשרש אחרי כל מלכות הרשעה
הרצה להתחיל מחדש מעשה רצח ונזל.
הפצצה האטומית הפסיקה כבר את מלחמת
העולם שארכה שש שנים רצופות, והיא
יכולה להביא גם את השלום המתמיד לעולם,
שנתקפל ונתקטן בעטים של האוירונות, רדיו,
סלגרף וטלפון. כוחות-האסם יכולים גם

דבר היהודים האומללים המעיטו לחשוב. החיילים היהודים ורבניהם הצבאיים, היחידים שנתנה להם דריסת הרגל במחנות הריכוז, התחילו להריץ מכתבים נוראים על המון ועל שאר התנאים במחנות ההסגר, על התחלואים והתמותה הנוראה. שלשה חודשים עברו עד שלסוף באה עזרה מצד ההסתדרויות היהודיות. העתונות עברה בשתיקה על השערוריה. רק עכשיו יצא ה"ניו יורק טיימס" בשורה של מאמרים על מחנות הריכוז. רוצים לתפות על הפשע ומספרים על עמודים שלמים שעכשיו אחוזו כבר באמצעים הגונים. אבל הם אחרו את המועד, משום שרביע מהניצולים כבר מתו מיום השחרור עד עתה. עכשיו כעבור ארבעה ירחים הורשה גם ה"דזשוינט" לבוא למחנות, והוא מספר לנו נסים ונפלאות על עבודתו ומפעליו. אולם עזרתו באה באחר זמן וממילא גם במדה זעומה, משום שאין לאל ידה של חברת הצדקה פרטית להלחם באסון גדול שכזה, וחברת הצדקה של ה"דזשוינט" אינה צריכה לגמרי להתהלל ולקבל על עצמה ליצור ולתקן הכל באמצעים המוגבלים. היא אינה צריכה להחליש את אחריותן של הממלכתיות, של "אונגרא" ושל הצלב האדום. ולהתלשש כוז גורמים מאמרי ההתפארות ב"טיימס" ובעתונים אחרים.

צריך לקחת שכעת יקבלו היהודים שבמחנות הריכוז די מזון ומלבושים, והתמותה השבועית של עשרים למאה, כבמחנות ברגן ולינדן, תמטע בהרבה. אבל מה יהא גורלה של שארית הפליטה בעתיד? כמעט מחצית השרידים הם משוללי אזרחות, השאר הם מחוסרי־בית, ואין להם לאן ללכת, וכשאווה יהודי שב לפולניה, לסלובקיה או להונגריה, מיד מתנפלים עליו הפאשיסטים הרשעים. הדירקטור של הוועד הבינ־ממלכתי היה מוכרח משום זה להחליט, שכמעט כל היהודים שבמחנות ההסגר רוצים לנסוע "לארץ מוחלטת אחת". שהארץ ההיא היא ארץ־ישראל, על זה עבר הדירקטור הפקח בשתיקה. ועל זה עוברים בשתיקה גם הרבה כותבים המתארים את החיים היפים האידיאליים במחנות הריכוז — ממש קנוניה של שחיקה.

פסקו כבר מהיות "עבריים" (היברוס). משגעו גם של יהודי ברלין המתמרים לאשכנזים או יהודי בלטימור המתמרים לאמריקאים רוצה ברגסון להכיר רק החצי, ואינו מבין שמשוגע למחצה אין משמעותו בעל־שכל בריא למחצה. ובכן הורא קושיא לדוכתא — מה מביא השלום לעם ישראל כולו, לה"עבריים" וליהודים הפשוטים, האירופיים, האמריקאים, האסיים והאפריקאים, מאחר שאנו חושבים שגורלם מהדקם להטיבה אחת, ואף אחד מהם אינו יכול להשתחרר ממנו. את זה הוכיחו כבר האנוסים בספרד, המתבוללים באירופה, והרפורמיים באמריקה. ודאי יביא השלום הביתה, שלמים או פצועים, את המיליון של החיילים היהודים שנשארו עדיין בצבאות שונים. זוהי בטח שמחה גדולה לנו היהודים. כמו לכל האזרחים של הממלכות המאוחדות. אולם חוץ מהאבדות מבין המיליון וחצי של החיילים היהודים, עלינו לבכות עוד את מותם של חמשה־שים מילונים נפשות מישראל, שנרצחו על ידי האשכנזים ועוזריהם. אלפים שנה ישבו היהודים באירופה הדרומית והתריכונית, והיו ממנהיגי התרבות האנושית, וכעת אבדו כמעט כליל. השרידים הם דויים וסחור־פיים ללא־מחסה ומגן. שמחת השלום הועמה ליהודים על ידי הכליון החרוץ שבא על שליש מעמנו. ולא על שדה־הקרב אלא בכבשונות האש, במהמורות ובפחתים, במחנות־הריכוז ובתאי־הרעל. בחגיגת השלום אנו בוכים על שבר עמנו, ומתוך הבכי נשמע גם קולם של כל אלו היהודים, הרוצים להתחבא תחת המסך וזח של עבדות וחקיו.

גורל היהודים השרידים באירופה

המאוחדים בתחיית מאי את אש־כשכבשו הצבאות

כנו, חשבו היהודים המעונים למות במחנות הריכוז, אותם מאת אלף היהודים שנשארו לפליטה מששת המיליונים, שהם כבר נצלו. גם אנחנו באמריקה חשבנו ככה. אולם מאז כבר עברו זה כארבעה חודשים, את מחנות הריכוז עם קרבותיהם צלמו וסרטו, אבל על

אנטישמיים. מחמת האנטי־ציוניות והאנטי־שמיות ששותרשו במניסטריון למושבות, אין לקחת כמעט לישועות בשביל ארץ ישראל אפילו בשעת השלטון של הממשלה החדשה. נחוצה איוו כפיה מחוץ. מההנהלה הציונית בלונדון אי אפשר לחכות למדיניות ממשית. ראשית הרי היא שרה במשך עשרים וחמש שנה רצופות את ה"מהיפית" שלה, ואינה מסוגלת לצאת בעצמה גג ה"פריץ" — יהיה מי שיהיה, מקדולנד, טשמברלין, טשויירטשיל או אטלי. שנית נתרקנה ההנהלה בלונדון כל כך מכוחות חושים, ועמידתה כל כך דלה, עד שכמעט אי־אפשר לקחת שתעשה איווה המעצמה האנגלית מחוץ, מהממשלה האמריקאית או הרוסית.

היזמה של הנשיא טרומאן
 בימתו של הנשיא טרומאן הוצאה שא־לת הציונות מפינת

הנשיה. בפוסטדאם עורר הנשיא את שאלת החיים שלנו ודבר בפעם הראשונה ארותה עם טשויירטשיל, ואחר כך עם נשיא־המניסטרים החדש אטלי. הוא דרש להרשות את הגירת היהודים לארץ ישראל לפי אפשרות הקליטה של הארץ. הוא דבר עמהם גם על עתידה המדיני של ארץ ישראל. התשובה שנתנו על זה המניסטרים האנגלים אינה ידועה לנו, אולם מגילוי־הדעת של הנשיא ברור הוא שלא היתה שלילית. בכל אופן נתבטלה גקודת־ההשקפה הקודמת של אנגליה, שאין להתערב בעניני ארץ־ישראל, כאלו היתה מושבה אנגלית ולא ארץ־מנדטית. היחידים שהתערבו ער היום בחוקה בעניני ארץ ישראל, הגם שלא היתה להם שום זכות על זה, היו חברי הליגה הערבית, שנוצרה ונבנתה על ידי אנגליה, והיא נתמכת בסכומים אנגלים גדולים, או יותר גכון באופן אי־ישר על ידי המוסד של "ההש־אלה" — והחכרה, כלומר על ידי ממוגם של משלמי המס האמריקאים. היחס הפסיבי הקר־דם של אמריקה למעשיה־התעוועים בארץ יש־ראל היה אי־מובן לגמרי. רבים מסבירים שו־

ההבטחות היפות והמצויאות המעציבה
 באמריקה הביטחו נאמנה הנשיא רוזבלט בשעתו. שתי המפלגות הפוליטיות, רוב הסרנטורים וחבריה־הקונגרס וכמעט כל הגוברנטר־רם, לאפשר הגירה חפשית ליהודים לארץ ישראל, ואפילו ליצור שם מדינה יהודית. באניגליה נתנה מפלגת־העבודה לפני הבחירות הב־סחות עוד יותר גדולות. עכשיו נחלו המדינות המאוחדות נצחון גמור על הפשיסטים, יש להם הכח והיכולת לסדר את העולם לפי עיקרונ־היושר והצדק, ועליהם מוסלת גם החובה לסייע ליהודים, שסבלו באופן נורא כל כך מהשונא. הגיעה השעה ל־מש ולבצע את כל ההבטחות היפות ואת כל הדברים המת־קים של אהרה, והמצוקה הנוראה של מאת אלף היהודים מעוני כחנות־ההסגר אינה גר־נתת פשוט לדחות את העברתם לביתם, היינו לארץ ישראל. השאלה הנוחקה כבר הובאה לתשומת לבו של מפלגת־הממשלה בפרלמנט האנגלי, אבל שום תשובה ברורה לא נתנה עדין מראש־המניסטורים אטלי, ממניסטר החיצון בחין, וממניסטר־למושבות האל. הם יראים לנגוע בשאלה זו ולשנות ממטבע הפול־טיקה של טשמברלין וטשויירטשיל, שהיתה מבוססת על יחסים ידידותיים לכוחות החשכים של הפיאודליות והאדיקות הערביות. ודאי לא יחקו המנהיגים האינדואיים של ממשלת־העבור דה את המנהיגים הקודמים להם כרמוי מקד־נלד, בנו מלקולם, או לורד פנסגבי, שנתנו יד חפשית לגבורי הפרעות הערבים, אבל לעומת זה אין להם העוץ לשנות את הפול־טיקה הקר־דמת של פנאיסלמיות וראקציוניות. הממשלה החדשה מהססת ומסרבת גם לבער אחרי הפקר־דים הפשיסטים שנצטברו ונתרבו בארץ יש־אל. עוד לפני שבועים נתפרסמה על ידי הדי־רקסור לתרבות בארץ ישראל הזמנה למורים בבתי הספר הבינונים מסעם הממשלה אשר בירושלים, ושם כתוב מפורש שהמועמדים לא יהיו מורע היהודים, ולא יהיו להם יודים מבין היהודים. זאת אומרת, שלמשרות ממ־שלחיות, ששלשה רבעים מהוצאותיהן משתל־מים בממוגם של ישראל, יכולים להתקבל רק

תפקידם של הציונים האמריקאים

אִיאֶפֶשֶׁר לומר שהציונים האמריקאים מלאו תפקיד גדול בסיוע היהודים האירופיים בשעת החירום. אפילו הישוב הקטן והמסכן בארץ ישראל פעל הרבה יותר להצלתם של יהודי פולין, רומניה והונגריה. דבר זה יכל להאמר גם בנוגע למפעלם המדיני של הציונים האמריקאים. בשלש השנים הראשונות, מהספר הלבן עד האסון ב"סטרווא", שרר שקט גמור במחנה הציונים. לא רצו להפריע את הפריץ האנגלי החולה, ורק קשקשו בקופסה כדי לרפא את המכות שהוכיחו מידי הפריץ. רק בשנת 1944 קמה ונהיתה עבודה מדינית אמיתית בהנהלתו הגמרצה של מנהיג הועד הציוני לשעת חירום, אבא הלל סילבר. אולם זה לא מצא חן בעיני בעלי ה"מהיפית" בלר גדון, והאופורטוניסטים בניו יורק. מצאו נימה בסילבר ודחוהו ממשמרתו. אבל אחר כך, הודות למחאתו הנמרצה של הקהל, החזירו שוב את סילבר לנשיאות, בתור המנהיג המדיני, ובתקוות חדשות ובתכנית מדינית חריפה ונסעו הצירים האמריקאים ללונדון.

הועידה הציונית העולמית בלונדון

מאיוגוסט 1939 לא נתקיים כל קונגרס או ועידה של ועד הפועל הציוני. בעסיה של המלחמה שררו בציוניות שלטון טוטלי ותרדמה מדינית. עם השלום באירופה באה הנתיחות לאספה ציונית, שנקראה סוף כל סוף. ברם, בכדי להקטין את האופוזיציה של הציונים האמריקאים נתנו להם מתחלה את הזכות לשלוח רק שנים עשר צירים. אף על פי כן עלה בידם, בתור תוצאה מאי־שביעות רצונם מההנהלה הישנה להכניס בה חברים חדשים ובראשם את אבא הלל סילבר. התנגדות חזקה, פרצה גם נגד ה"ר" חייצמן והמדיניות הפטריוטית שלו, אבל סוף סוף באו לעמק השחה להשאירו על כס־המנייה. המהפכה השלוח שבאה באנגליה על ידי הנצחון הגדול של מפלגת־העבודה פעלה הרבה להשקט את הרוחות באופוזיציה הציונית. שכחו לגמרי, על דבר מחאות חריפות

הי תוצאה מהבטחתו של הנשיא רוזבלט לבלי התערב בעניני החלק המזרחי של היים התיכון. הבטחה כזו קבל טשורטשיל גם מסטאר לין, ובשכר זה נתן לו את כל הבלקנים חוץ מיון, היינו את רומניה, בולגריה, יוגוסלביה והונגריה. לפיכך לא היתה שום התערבות משום צד בשעה שאנגליה כבשה את סוריה והתקיפה את היונים, ובשעה שכבשה רוסיה את יתר עמיהבלקנים. רוזבלט טרב גם להתערב אף בעניני היהודים בארץ ישראל עד שתגמר המלחמה. אחרי השלום בטל החווה הישן. אנגליה ואמריקה התערבו ביד חזקה בעניני בולגריה והונגריה, והנשיא טרומאן התערב בעניני הספר־הלבן בארץ ישראל. זהו מפעל גדול היכול להוציא את הציוניות מפנת הקפאון והנשיה, שלתוכה נלחצה זה שנים רבות.

המשגה של הנשיא טרומאן

אין לנו לעבור בשתיקה על הנקודה השחורה שהיתה בהצהרתו החשובה של הנשיא טרומאן, והיכולה להביא לידי קשיים וסבוכים. בסוף הצהרתו הביע הנשיא שהיהודים והערבים צריכים לבוא לעמק־השחה בדרך־שלום, ושארמיקה אינה נכונה לשלוח חצי מיליון חיילים לארץ ישראל. אימרה זו אינה מובנת לחלוטין, משום שבאמת אין כל צורך לשלוח לשם אפילו חייל אחד, ודי יהיה רק בדבור אחד. מהממשלה האמריקאית, כמו שנעשה בעניני בולגריה ורומניה, שהיושר הותקף שם על ידי כוחות יותר חזקים מהכוחות החשכים של הפיאודלים הערבים. אימרה זו שנורקה מתוך אי־זהירות מפי הנשיא, ושהיא, כנראה, תוצאה מהידיעות המזויפות שבאו מאנגליה, יכולה לגרות את הכוחות החשכים במזרח, המתציבים נגד כל קו אור וכל צעד של קדמה. אולם סוף סוף ברור הוא שהנשיא טרומאן רוצה לעזור לנו, ושהוא הרס כבר את הקנוניה של שתיקה, ששררה בטיהרן, במוסקבה וביאלטה. הפוליטיקה של התבוללות רק ביחס לארץ ישראל לא תהיה לה תקומה להבא. הצעדים העתידים תלויים הרבה במרצם של הציונים האמריקאים.

להכניס שינויים בכל ההנהלה, אבל דבר זה לא עזשה בוועידה הלונדונית.

השלום החולני

אחרי סכסוכים ארוכים בלונדון החליטה הוועידה הציונית העולמית להשאיר את הד"ר חייצמן על יד הגה המנהיגות ולחזק את הוועד הפועל בחברים אמריקאים חדשים. הצירים נסעו לביתם בשלום ואבא הלל סילבר הפשיל כבר את שרוליו על ידיו החזקות בכדי להתחיל בעבודה חדשה וגדולה בושינגטון, בשעה גורלית זו בדברי ימי ישראל. אולם אך שבו האמריקאים לביתם, ובלונדון נתקמה קנוניה חדשה. השרירים מבין פטריוטי אנגליה ואופורטוניסטים אחדים קראו לישיבת ההנהלה הציונית, ונמנו וגמרו לסגור את לשכת הוועד הציוני לשעת חרום בושינגטון, ולפתוח שם משרד של הוועד הפועל העולמי. במלים אחרות משמעו של הדבר הוא, לאסור על הציונים האמריקאים כל עבודה מדינית בושינגטון ולהניח את זה אך ורק בידי הנציג האירופי נחום גולדמן, וזהו מהפכה דיקטטורית שלמה. למרות ההונחה וההתרשלות המדינית הגדולה שבינונו, ספק גדול הוא אם מהפכה כזו תצלח. הזמן שבו אפשר היה על ידי סכסוכים ואינטריגות לדחוף את ברנדיס ולדחות הצדה את ההסתדרות האמריקאית, כבר חלף ועבר, ולפיכך יצטרכו הפטריוטים האנגלים-היהודים להכנע, ולשים קץ לדיקטטורה ולאנטריגות הפנימיות.

ל. בירותי

נגד הפוליטיקה האנגלית הקודמת. זה היה בטח משה גדול. לעבור בשתיקה על כל הפוליטיקה האיחוקית והברברית, שהפריעה בעד הצלת מאות אלפים נפשות מישראל — זהו דבר אוייל ומסוכן. בזה אבדנו בידיים את דעת-הקהל באנגליה, ועוד כסינו על פשעיה של ממשלת ארץ ישראל. פטריוטי-אנגליה והארפורטוניסטים משלנו כסו על הדם השפוף בשביל פשרות מדיניות שלא לצורך. הם לא רצו לבגוע במיניסטרס |ממפלגת-העבודה, שהשתתפו גם כן בקבינט הקודם של שויר טייל. וכך אנה המקרה, שהוועידה הציונית העולמית הראשונה עברה בשתיקה על פשעיהם של רבים שעזרו להיטלר להביא כליה על עם ישראל.

הפשרה השניה היתה להשאיר במשרת המנהיגות המדינית האמתית את הד"ר חייצמן, הנוטה לפשרות עם אנגליה, בשעה שכל המדיניות שלנו צריכה להיות מבוססת על הריישה להוציא את ארץ ישראל משלטונה של אנגליה האימפריאליסטית. איננו יודעים עדיין אם המיניסטרס של העובדים בחוץ והאל יהיו טובים יותר מהמיניסטורים הסוציאליסטים הקודמים בקדוגלד ולורד פאספילד (סידני וועב). ואם גם יהיו אהודים לציונות יותר מחבריהם הקודמים, גם אז יצטרכו לכפיה מן החוץ, בכדי להלחם נגד האנטי-ציונים אפילו במפלגתם הם. הכוח הכי גדול שבעולם נהגו עתה בידי ממשלת ארצות הברית, וכובדהמשקל של שארית ישראל, הן מהצד המדיני והן מהצד הכלכלי, גם הוא נהגו עתה באמריקה, ולפיכך צריך היה

